

lyhänsuus tekee syvästi
kukkii maahan siuna,
kukka, kukki ja kukki,
kukkii

maahan juuri sen
sista, samasta ruusulta.
niin maata

maan kokea,
kukka tekevän

kosta se saa
aa ja kukki kosta se

ehdet
kukka, kuka
vitsee vettä

tekee syvästi
maahan siuna,
kukka ja kukki,

maan juuri sen
kukkii maahan juuri sen
kukka tekevän
kukka tekevän
kukka tekevän

niin, niin maata
niin maahan kokea,
kukka kukki tekevän
kukka tekevän

poEsla

kukka, kuka

karri kokko

VAPAA KÄDET

Karri Kokko

VAPAAAT KÄDET

Karri Kokko

Uno Boy, 1982
Varjofinlandia, 2005
Beeasily, 2005
Ilmaisain asiani, 2006

www.karrikokko.blogspot.com

© Karri Kokko 2007

poEasia on Lasipalatsi Oy:n Kirja kerrallaan -kustantamon ja Runoyhdistys Nihil Interitin runoteossarja, jonka nimikkeet julkaistaan myös verkossa:

<http://tuli-savu.nihil.fi>

Aiemmat poEasia-julkaisut:

Jyrki Pellinen: Dostojevskin suomalainen sihteeri, 2004
Pauliina Haasjoki ja Reetta Niemelä: Kolmosten talo, 2005
Karri Kokko: Varjofinlandia, 2005
Janne Nummela: Lyhyellä matkalla ohuesti jäätyneen meren yli, 2006
Jyrki Pellinen: Katkaistut haulikot, 2006
Charles Bernstein: Runouden puolustus, 2006
Rita Dahl: Aforismien aika, 2007

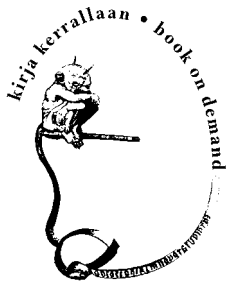
ISBN 978-952-480-063-1

Painopaikka: Lasipalatsi, Helsinki 2007

Karri Kokko
VAPAAAT KÄDET
runoja

poEsa

Kirja kerrallaan • Lasipalatsi • Helsinki

täytyy olla musiikkia sen mikä ei ole nuotteja

Missä ovat silmänsä hänen,
jos suutelen ja suuta annan
varsin verratonta niskaa,
jota hän ei itse näe.

Niin kuin paraskin toinen,
nainen, nainen itse
näkyvine tuoksuineen
ja maalattuine silmineen,

jotka ovat kosteat
tai mustemmat kuin aine
koskaan saattaa olla,
ihan vaan minun silmilleni.

Sen täytyy olla ajatus!
Hymy, lihas, äänenpaino,
paras maalaus näyttelyssä,
josta kaikki kohisevat,

idea uus' joka pyyhkäisee
ympär' maailman
kuin tuuli myrskyisä
tai ajatuksen poikanen.

Mitä siis ajattelee mielessään
hän jota näin suutelen
tai suutelisin siis jos runoni
sattuisivat alkaa kulkemaan

niin kuin lintu lentää
suruitta tai suruissaan,
vuodenajasta riippuen
laululla tai melkein ilman?

Montako hiekkajyvää tarvitaan jotta voimme puhua hiekasta, montako hiusta jotta saadaan hiukset päähän, erilaisia tapoja sopia siitä, mihin kiinnittää huomio, mitä ajatella, muistaa, ennakoida, miten toimia, ehkä.

Se, vastaavatko merkit tosiasioita, ei kuulu tähän, teksti lepää katsottavana ja ääneti, vähän niin kuin uni tai puut jotka tulevat mieleen aina kun katsoo puita tai hirsi joka tähän vedettynä muistaa unen ja kuoleman.

Näytä minulle läjä pisaroita ja minä kerron mikä niistä kuuluu mereen josta kuu heijastuu puun tai oksien läpi, mutta sitä en tiedä montako sataa pisaraa tarvitaan, jotta vesi olisi meri eikä maata viistävä pilvi eli sumu.

Pisarat, niiden kosteus, on toistettava sanelun mukaan, toisin kuin sade, joka niin sanotusti putoaa taivaasta.

Sadeaika

Sateen sattuessa pitää sadetta
loitolla kaupungin hälinästä,
senhän tietää koko alueellisen
kokonaisuuden muodostava
asutus varsinkin maaseudulla,
yhtenäiseksi tajuttava osien
tai osatekijöiden yhdistelmä,
yhdistämisen eli yhdistelyn
tulos, usein tarkoitettu,
suotuisa seikka tai asiantila
joka jollakin toiminnalla
saadaan todeksi ulottuvuuteen
johon tapahtumat sijoittuvat
peräkkäiseen järjestykseen
jatkumoksi ja joka ilmenee
nykyhetkenä, menneisyytenä
ja tulevaisuutena, vähän, kauan,
pitkän aikaa, kello neljä, juuri nyt.

**Minä
vastaan muut
esille tulevat asiat**

**Unessa
muistin puut
iloni aiheet pysyvät**

**Suruni
ainut lie
sekin suru vain**

Minä täällä ja tähdet taivaassa
omenankukkien takana.

Linnut lentävät asioilla
puolestamme.

Pihlaja kukkii kesän tulosta
vuoden ympäri.

Jos en nimeä,
soinnun.

Kuuntelen sinua
ilosta.

Mies kulkee maailmalla
kuin vanha metsä,
laulut syvällä taskussa,
pitkä viileä varjo perässä.

Ja silmä joka häntä seuraa,
on sen metsän värinen,
ja hän katsoo siihen,
ja se katsoo, eikä päästä.

Odysseus

Tuulet kaukaa
purjeet läheltä
tärkeitä palasia
merten pohjasta

Kotiin on ikävä
ja minä makaan
silmit tähdissä
ja leikin sanoilla

Mitä on avantgarde?

Lojun tuolissani Pietarissa
ja näen auringossa Pariisin
myrskyt, kuunvalon, jyrinät,
toiminnan merellä tai meren

äärellä, pukujen vaihtamisen,
naisen riisumisen, hulluuden,
murhat, ylipäätään kuoleman
ja kuolinkamppailun vaiheet.

Palvon runouden vivahteita,
pilviä ikkunassa joka päivä,
yöllä olen toisin tehty minä,
täynnä pulmallisia sointuja:

siitä tämä tunnelmaa luova,
odottamaton ja ällistyttävä
mutkistelu, jota nykyisin
tekee kaikki dekadenttitaide.

Puissa on jotain, ne näyttäisivät tietävän,
kevät on tulossa, niiden värin meilläpäin,
missä asiaan on pikku hiljalleen totuttu
kiinnittämään huomio sukupolvien ajan,

voisi sanoa muistuttavan haapojen väriä
sydäntalvella juuri ennen kevään korvaa,
jolloin mahlat alkavat vuolaasti virraten
virrata myös ihmislapsen järjestelmässä,

tai mistäpä senkään tähän hätään tietää,
varmaa on vain epävarmuus ja puussa
näkyvää vain se minkä ehdottomasti on
oltava näkyvää, jos näkyvää on oltava.

Valon ja pimeän rajaakaan ei näe: aika
ja me emme pysähdy tässä, saati milloin.

Kappas painovoimaa

Kappas painovoimaa, jota näkyy olevan juuri sen verran, että pikkukivet eivät lennä taivaan tuuliin tai putoa maankuoren läpi Kiinaan, ja polullakin sopivasti jätteitä pitämään varikset hengissä talven

yli, valo häikäisemään ihmisten silmät, niin monta aikakautta ehtii elämänsä laskettuun mittaan kokea, mustavalkeita lapsia silmät sirrillään kukkaa tekevän puun katveessa, nuoruutensa haalenneissa väreissä,

ja nyt, juuri nyt, nämä minuutit ja päivät, kun valo sytyttää koivun palamaan ja hiljaisuus tekee syvintä musiikkia, eikä murheella ole pienintä mustaa sijaa, jossa asua, sillä me olemme tässä, luonto ja kaikki,

samaa pyhää päivää elämme kukkaa tekevän puun katveessa pikkukivistä, variksista, sanoista riemuiten.

Kesäyössä

Vaahtera ei sano mitään koko päivänä,
mutta se on hyvä kuuntelemaan.

Pilvet katselevat pieniä murheitani
ja leijailevat pois ääntäkään päästämättä.

Iloni on vanhempi kuin muistan.
Minulla ei ole kiire mihinkään,
sillä en tiedä minne mennä.

Kirjaimet

Kirjaimet ovat lukuhullua porukkaa,
itsekin fiktiota, valmiina äänestämään jaloillaan,
leikkivät kuollutta, mutta siirtävät merkitystä foneemista
toiseen kuin leikkiä vaan, hakeutuvat toistensa läheisyyteen, kirjastoiksi,
yön pimeydessä järjestyvät uusiksi palatakseen takaisin
entisille paikoilleen, ennen kuin valojen on aika
syttyä lukijan silmille ja hetki on ohi.

Kukaan ei pidä kädestä,
joka puhuu.

Satun
olemaan, huono
homma.

Tiedän miltä rusinasta,
kirkuu.

Silittämätön iho,
en ole.

Pura-se-itse.

Silmä ja mieli

Näkeminen on tässä
silmän huostassa
ja maailma heti
käsien ulottuvilla.

Täällä saat poimia
niitä hedelmiä
joita sydän himoaa
kaikissa väreissä.

Mene siis kauniina
kauniimman luo
kuin ei muuta olisi
äläkä vilkuile.

Kumpi ehtii, vanhuus vai nuoruus.

Rakkaus, käänny.

Tulen kaukaa omasta elämästäni
täsmälleen siihen.

Aika on meille lempeä,
eikä kielellä ole pitkä matka minnekään.

Vaikka monta on tapaa nähdä yksi ja sama asia,
niin kerron tässä vain sen mikä koskee itseäni.
Sitä uskoo tutkivansa asioita, jotka ovat olemassa,
vain huomatakseni, että kaikki on pelkkää unta.

Mistä siis johtuvat asiat ja sanat lauseisiimme?
Etsimmekö me niitä vai etsivätkö ne meidät?
Kun sanomme lauseen, se on jo mielessämme.
Muut sanain jonot on vedetty pois liikenteestä.

Eli voidakseen kirjoittaa yhdenkään säkeen
on tunnettava koko runous ja kaikki asiat,
kulutettava koko elämä etsimällä taidetta.

Innoin antaunut mihin toimintaan joku onmpi
myös unen aikana on sama askarruttava häntä:
Juttuja vain ajavat, ajo juttujen joilla on työnä.

**Toista vastaan rikkoessaan
ei tiennyt**

toisen läpi kulkevansa.

Vielä yksi yö, Kant,
se hämärä, joka ei ole
valoa eikä pimeyttä
yksi yö, Italian maa,
vuodet 1964–1967,
yksi, kaksi, kolme
riviä Fazerin Sinistä,
Nessun dorma,
kakkonen blomsteria,
Tizian, Pariisi,
vielä yksi yö, mustikat,
mustikan sininen,
kaikki neljä ilmansuuntaa,
joista olen sinua katsellut.

Mikä kukka

se kuolee aika monen kuukauden päästä koska se saa pelkkää vettä se kasvaa ja kukkii koska se on vedessä se ehkä alkaa kasvamaan se saattaa kasvaa ja sen lehdet isonevat koska se tarvitsee vettä ja ehkä valoa se ehkä alkaa kasvaa koska meidän äiti saa aina töistä kasveja siitä tulee uusi kasvi siihen tulee kukkia koska se on aika iso tupsu siihen tulee nuppuja koska niiden juuret ovat vedessä siihen tulee lisää kukkia se kelluu koska se on niin kevyt se kuolee se kuolee neljän päivän päästä se hajoaa tai menehtyy koska se voi olla herkkä siitä lähtee lehdet irti koska se kastuu ja sen lehdet pehmenee kuolee koska muut kasvit saivat juuret vedessä koska sillä ei ole juuria koska se ei ollut vedessä ja siinä ei ole juuria koska sen juuret antaa sille ravintoa ilman niitä se ei saa ravintoa jos se ei saa vettä ja lämpöä koska se ei saa kunnolla vettä kasvaa koska sillä ei ole juuria koska siinä on pitkät lehdet koska siihen tulee mullassa juuret koska se pääsee multaan koska se saa vettä

Tie kuviin, joissa sinua ei vielä ole,
on tie kuviin, joissa sinua ei enää ole.

Saatan
kuvitella, yksin
tunne kertoo itsestään.

Uni
unta unessa.
Uneksi unilta unissaan.

En
myönnä eroa.
En kiellä samankaltaisuutta.

Halu
ymmärtää käsiään
yö yön perään.

Leikitse

Toisen antaa katsoa tai nähdä mitä ompi,
luiden väliin, kielen alle, missä tuntuu
onni, kuka määrää pahan, miten kertyy
rypäleisiin sokeri ja minkä väristä on sade.

Tämän loputtava on tai muuten kuka vastaa
siitä, mitä keksimmekin seuraavaksi, pilvet,
jotka livertävät aamunsuussa, pikkulinnut,
joita hiiriparat kiikaroivat aikuisväen satusissa.

Katsellaanko Conania, tutkitaanko Miamia?
Ruumis makaa lattialla verilammikossa,
toinen lasi haisee viskille ja toinen, meni ohi.
Voisi olla itsemurha? Katso mihin astut.

Mitä on, tämä paita,
muutama arvossaan romahtanut hyödyke,
jokunen tuhat sanaa, hiukset päässä ja hampaat suussa,
sydän joka tietää kaiken eikä osaa mitään,
sinä, te, siinä kaikki.

Onnen kanssa kotona

Onnen kanssa kotona,
näin pimeää on pimeä,

kun tekee mieli eksyä
minuutin tai kaksi.

Ja sinä valvot untani
niin kuin puro yöllä.

Pantun

Järjetön muisti, lomittaiset kuvat, kuiske, leikkely päässä.
Kuka puhuu hiljaisuuteen polvet, huulet, taivaanrannan?
Sana ympäröi asian ihon lailla, estää sitä vuotamasta yli.
Ei pidä sanoa naista kauniiksi; että halusin vain tehdä näin.

Kuka puhuu hiljaisuuteen polvet, huulet, taivaanrannan?
Ei tuntisi mies ikävää, jos ei olisi koskaan kuullut ikävästä.
Ei pidä sanoa naista kauniiksi; että halusin vain tehdä näin.
Hän kuvaa, pohtii, kertoo, hän kysyy, pyytää, toivoo.

Ei tuntisi mies ikävää, jos ei olisi koskaan kuullut ikävästä.
Vaikka vain yksi on äänessä, hänen äänensä ei ole kaikki.
Hän kuvaa, pohtii, kertoo, hän kysyy, pyytää, toivoo.
Teot kädestä suorana ja mustavalkoisena, puhe toisintona.

Vaikka vain yksi on äänessä, hänen äänensä ei ole kaikki.
Katseesi aivan kuin sormeni olisivat silmät täällä jossakin.
Teot kädestä suorana ja mustavalkoisena, puhe toisintona.
Luovuta, eikä sinun koskaan tarvitse ottaa yhtään mitään.

Katseesi aivan kuin sormeni olisivat silmät täällä jossakin.
Sana ympäröi asian ihon lailla, estää sitä vuotamasta yli.
Luovuta, eikä sinun koskaan tarvitse ottaa yhtään mitään.
Järjetön muisti, lomittaiset kuvat, kuiske, leikkely päässä.

Pieni runo partikkeleista
pour Laurent Pernot

Astuin pimeään
ääniä ei näkynyt

valo tuli ylhäältä
ja valaisi helmet

alhaalla lattialla
näin itseni sisälle

se en ole minä
joka kerran kuolen

Hiljaista. Kuulee lintujen lentävän tästä yli.
Sanovat niiden kaipaavan pohjoisen matoja.

Pimeää. Olen kuullut puhuttavan yöstä
joka on päivä.

Valo on oletus
jota pimeä työntää edellään

Häpeällä on kukkia hameessa
ja elokuisia öitä,
rajallinen määrä syntejä
rajattomassa ajassa.

Iho peittää armeliaasti sen,
mikä toisia hirvittää.
Hyvä tekee töitä kauneudelle,
harmautensa alla mies on musta.

Ihmeiden teon voisi aloittaa parantamalla yksinäisiä,
vertauskuvallisen elämän metaforisia pintanaarmuja,
muuathan osaavat huolehtia toisistaan
ja sydän kestää mitä vaan kuolemaan saakka,
mutta entä sielu joka kivun sijaan tuntee
vain kuvien maailman ja senkin kulttuurin
eikä luonnonvalinnan puolesta,
muistaako se sen karvaisen marjan,
jolla on niin ikään lääkinnällisiä vaikutuksia.
Ethän tee oloasi kurjaksi, se ei ole terveellistä,
on kiva kun on tauluja seinillä ja nurkissa esineitä,
tavallista elämää tavallisella läheisyydellä,
kasvatuksen ja siivouksen lomassa tulee
olla toisille kiltti ja armahtavainen itselle.

Sitten näkee värejä, joita tekisi mieli syödä,
oliiviöljyllä ja yrtein maustettuja pikku leipäsiä,
juustoa Espanjasta ja jostain suomalaisesta meijeristä.
Tee tulee Intiasta tai ainakin mausteet,
mistä enää tietää mitä teitä runot kulkevat,
pakottavat lukemaan miltä tuntuu elää
vuorilla ja laaksoissa ainakin tuhat vuotta sitten.
Näitä ihmisiäkö ei enää ole, tuuli on kaakossa,
kaakon puolella, sen meren yllä, jonka rannoilla
he oppivat toisiltaan kuinka sanoja taivutetaan,
ja syvyys uutinen jota etsitään koko elämän ajan:
kirjoittaa sanelun mukaan mikä tulee nähdyksi,
nuo eleet, nuo käden jättämät jäljet, jotka syntyvät
asioista itsestään kuin tähtitaivaan kuviot.

Leikin päin

Asiat niin hyvin ja katukivet niin puhtaita,
ettei dandy tiedä mistä kärsiä,
pitäisikö laittaa joka ainut pilkku paikalleen
ja pillastuuko kielenhuoltaja.

Istutaan nelistään italialaisessa kahvilassa,
siis italialaisessa ja italialaisessa,
mutta johnny on ihan tutto bene ja boogie,
ei kun katsellaan ja mitä kukko.

Pohjoisen artistilla on klaniksi ajeltu niska,
kaiken taitajalla ponnari leuassa,
mestari on ihan pound ja aidosti fenollosa,
ja dandy nauraa, mitä me pienistä.

Iloitaan ei nynniin karvaset aristokraatit,
kierretään Boston ja Times Square,
Lontoon kalalammet, ei siis hai, Zappa,
puiset housut ja hopeiset kengät.

Kun Porvoon M:n mitta alkaa olla täysi
ja sotut ja numerot on dekryptattu,
katsotaan Oin kirjat, reppu ja oikea laitur.

Kaunokirjoitusta

Tytöt
kirjoo pojat
lukee pojat kirjoo
tytöt lukee
pojat
lukee tytöt
kirjoo tytöt lukee
pojat kirjoo
tytöt
lukee pojat
kirjoo pojat lukee
tytöt kirjoo
pojat
kirjoo tytöt
lukee tytöt kirjoo
pojat lukee
tytöt

Improvisaatio

Pyysin vasenta kättäni kertomaan
asioita, joita en itse muistanut.
Tarvitsen vettä, ulottuvilleni tilan
jossa ääni saa minut puhumaan,

joukon kolmansiä mahdollisuuksia,
yhden pitkän, mukavan tiistain,
sadetta, kaulaan huivin, kameran,
kello saa olla ihan mitä tahansa.

Kirjoittaa suoraan lihasmuistista,
lapsuuden unilaulut, kertomataulun,
sen vain meille kuluvan melodian
jota emme ikipäivänä unohtaisi.

Onko jossain olemassa yleisö,
toisen parven kausilipun haltijat,
pelkästään Espanjassa tuhat ja kolme,
menuetti josta yrität selvitä,

koska on vain tämä itse itsellesi
antama unilääke, naputtele,
kuuntele, puhu englantia,
mitä vaan saadaksesi vastauksen.

Kriitikon iltapala

Mutta mitä näkee mustalla katseella,
kodittomia kuvia,
kun väriä viskellään ympäriinsä
kuin kiviä tai lunta
ateljeessa ja vuoren rinteellä.

Jos kirjoituksen yksikköjä olisivat
piste, viiva, taso ja värit,
voisi esittää esittämisen rakenteita
eikä käyttää rakenteita
nokkelain viittausten esittämiseen.

Unohtakaa siis Smirnoff, joka lentää
Berliinistä E-Haagaan,
jossa cherbourginwihreä hra h katsoo
kätet levollisesti sylissä,
kun Blake maalaa p-pisteen kaarelta!

Aristoteleella ratsastaminen

Onhan niitä Suomessa neitosia ja rouvia
jotka mielellään tahtovat puhua suomea
ja pitävät kunnianasiana puhua sitä kieltä.

Monelle on kuitenkin huonosti hoidettu

kirjallisuus lahjoittanut kaikenlaisia virheitä.

Välistä käytetään epäsuomalaisia lauseparsia,
toisinaan taas viljellään liiallisesti ja turhaan
kaikennäköisiä ulkomaisia sanoja, toisin

vuoroin taas äännetään sanoja aivan väärin.

Mitä puheesta tulee ajatella, ajattelusta puhua?
Katsoipa sanoja läheltä tai kaukaa, vastaus
näyttäisi olevan joka kerta samankaltainen:

sana itsessään on pelkkä äänneiden yhdistelmä
jonka merkitys on joka kerta tarkistettava
erikseen kirjasta tai joltakulta toiselta. Sana
muistaa ainoastaan ja vain itsensä, ei muuta.

Elämässä on hetkiä jolloin sen tietäminen
että on mahdollista ajatella toisin kuin ajattelee
ja nähdä toisin kuin näkee, on välttämätöntä
katsomisen ja totta kai ajattelun jatkamiseksi.

Siispä ymmärryksen väyläksi otetaan outous
ja ihmettely sekä niiden pohjalta nousevat
kysymykset, ja vastauksia etsitään sen kautta
mikä tuntuu vieraalta ja mitä ei ymmärretä.

Siksi kirjoituksen huokuva, rajoja käyvä tyyli:
teksti ottaa koko ajan etäisyyttä, varmistaa
selustansa, törmää siihen mitä ei halua sanoa,
kaivaa kuoppia merkitäkseen oman tiensä.

Se ilmoittaa mahdollisesta sekaannuksesta ja sanoo etukäteen, en ole tätä enkä tuota. Eikä varsinkaan ole tarkoitus sanoa että aivan kaikki joka puolella ovat erehtyneet.

Kysyä sopii, ja kysyä pitääkin, enkö siis ole varma siitä mitä kirjoittaessani sanon. Olisinko ryhtynyt tähän vapisevin käsin ellen valmistelisi labyrinttia johon voin

uskaltautua ja johon voin siirtää puheeni, avata sille maanalaisia käytäviä, viedä sen loitolle itsestään, löytää ulkonemia jotka rajoittavat ja vääristävät sen taipaletta?

Ulkona, ikkunassa, puut ja talot pysyvät ja autot ja ihmiset vaihtuvat ja liikkuvat. Jos taas luon katseeni sisäänpäin, itseeni, siellä on vain sanoja, eli ei yhtään mitään.

Kuten käytäntö vallankin nopeasti opettaa on olemassa kirjoituksen tapoja joita on hankala käyttää ja jotka eivät tuosta vain sovellu valmistamaan pitkiä tekstejä.

Ne ovat verrattomia välineitä muistosanojen ja muiden lyhyiden tekstien tuottamiseksi, mikä näyttääkin olleen niiden perimmäinen tehtävä ja pätevä syy niiden kehittämiseen.

Yksivärinen, tasaiseksi maalattu taso ei näyttäisi edellyttävän sen kummempia taiteellisia taitoja tai syvällistä näkemystä. Kuka tahansa voi tarttua maalausrullaan

tai leikellä sanomalehdestä tekstinpalasia ja tuottaa teoksen olematta oikea taiteilija. Sen kehityksen päässä on kirkasvärinen, nuorekas ja aikaamme heijastava pop-taide.

Runotar pulassa

Miehiä mustalla tukalla
väittää kivisesti,
ovat runomme liikaa
kiinni sanoissa.

Runo riippuu tavallaan
niin kuin ilmassa,
kukaan ei kerta puhu
sillä tapaa suomea.

Seuraa olematon kieli:
sanat erikseen tuttuja,
vain ajatusta kangertaa
niiden outo yhdistys.

Mikä kankea kömpelyys
ja vasaran jäljet!
Vieraan kielen kahleet
ja oma menetetty vikevyys!

Teeskelty synkkämielisyys
joka tympästyttää
ilman antamata ajatukselle
jotain viehäkettä.

Se on perki puhdistettava
muukalaisista rikoista
jotta runo olisi sujuvaa
ja todenteolla suomalaista!

Tätä suuresta merkityksestä
varustettua asiaa
vaan on kuka tilaisuudessa
alkaa korjaamaan?

Vika jonka luulevat olevan
kielen raakuudessa
lienee heissä itsessään
se ensin etsittävä.

Rakkaudentunnustusimprovisaatio

Jos rakastuu naisen ihon sijaan kankaaseen,
joka naisen ihoa peittää, onko värillä
väliä ja pitääkö pitsille olla uskollinen,
jos mohair ryhtyy tekemään ehdotuksia?

Helsingin taivaalla on elokuisina öinä
sellainen väri, että sitä näkee vain naisten
jumppereissa niiden rintojen peittona,
joita ne peittävät ajattelematta Helsinkiä,

taivaita tai erityisesti mitään. Jos siis
rakastamalla rakastuu naisen kankaaseen,
joka naista peittää yleisesti, ajattelematta
erityisesti sitä miltä tuntuu ujuttaa

kätensä tuon kankaan ja yleensä naisen
väliin, sille alueelle jossa naisen erittämä
tuoksu kosteutena vaikuttaa siihen mieheen,
joka hänen läheisyydessään kulloinkin sattuu

olemaan, niin pitääkö se käsi laittaa sinne
kämmenpuoli naista vai kangasta vasten
saadakseen paremman tuntuman
siihen kankaaseen, joka naista peittää

ja johon on täysin ja vailla mieltä hullaantunut.
Niin, ja mitataanko kangas, joka tällä tavoin
miestä viiraa, metreittäin vai pakoittain?

Kuumeista meininkiä

Alkavat valmistaa käsitteitä
aineesta ja muistista.

Hienon värisiä ja kirkkaita
kuin ajatus tai aika.

Seurausten ketju on tiedossa,
ihmistä epäillään.

Eri vai sama kuin kronologia,
se tässä yhä mättää.

Tahtotasossa ei moittimista,
rahoitus seksikäs.

Hölynpölyt päälle vimpan,
logistiikka siivottu.

Pimeyshän on naurettavaa,
sairautta kuin sääli.

Valoisampi on hausempi,
näkee ketä rakastaa.

Puheliasuus vasta nastaa
onkin, herramunjee!

Laitetaan vaan pakettiin,
kun hinta on sopiva.

Katsellaan näkemyksiä,
kuullaan kuuluja.

Kaikki on pian paremmin,
murheellisuus ja!

Sanakirjaleikki

Puussa näkyvät aallot kaunistavat ovea,
jonka suulla seisoo outo kaupustelija.
Kun tyttö hymyilee, on poika myyty,
eikä suostu lähtemään mistään rahasta.

Ei lämmin luita riko, kymppiä pieneksi.
Luulee koiraa sudeksi, leikillä todeksi,
ja hankkii sille luotettavan silminnäköijän,
joka noudattaa tietoa muista lähteistä.

Muistuttaa tätä päivän loppuosan tulleen,
iltaihminen, joka suudellessaan muuttuu
uudeksi ja valvoo muutenkin kuin kuulle
ulvoessaan tai turhaan huutaessaan sutta!

Sanojen hiljaisuus on aliarvioitu.

1

Kaupungilla on valoja, ihmisiä toistensa lähetyvillä,
ajelen valojen välistä, en pimeässä enkä pimeään.
Sommittelen runoa valmiiksi tai alkuun, kotiin on sama matka
tulipa mistä suunnasta ja miltä asioilta tahansa.
Vaatteet ovat naistensa päällä käänteisessä järjestyksessä,
niin kuin rivit runossa, kaksi toinen toistaan suloisempaa rintaa
kullakin, asiat etenevät, ihmiset ylittävät katuja käsi kädessä,
elämä ja siis kuolema kaiken aikaa ohuen langan varassa.
Tuskin olen kirjoittanut kymmenen riviä, ja on jo puhe
kaupungista, valosta, ihmisestä, runosta ja kodista,
naisesta ja kuolemasta, ilman mitään syiden yhteyttä.
Katselisiko ajatuksiaan vai katselisiko maailmaa,
herkeämättä tulevat tapahtumat jostakin ja aika yrittää
pitää puolensa, luoda niiden välille ymmärrettävää jotain.

Lakata käyttämästä sanaa kaikki, kun rakkaus on kokonainen ja siis enemmän kuin kaikki. Pitäisikö prepata heksametri ja aleksandriini, hienostuneet kielelliset monimerkityksisyydet ja vaikeasti, oi niin vaikeasti määriteltävät kompleksisuudet. Elämä menee näin, sunnuntaina sataa melkein ensimmäisen kerran koko kesänä, kysy vaikka säämieheltä, mihin suuntaan tuuli puhuu, ajaminen on taas kerran hidasta kun pitää pysähtyä pyyhkimään silmiä, samalla tavoin loistakoon sananne ihmisille. Huomaan, että kaikki kirjoittavat, kaikki kirjoittavat loistavasti. Viipyilen kaupungilla, viipyilen voidakseni käyttää sanaa viipyilen, ja törmään, aivan konkreettisesti törmään, kolmeen runoilijaan ja yhteen taiteilijaan, joka hänkin on runoilija. Mahdanko lainkaan huomata muita mahdollisia ihmisiä? Jos nyt lopettaisin tähän, tämä voisi olla melkein valmis sonetti.

3

Täytyy opetella olla käyttämättä sanaa kaikki, muistaa koko ajan kuinka helppoa on horjahtaa kieliopista, ihminen joka kertoo tarinan toisille ihmisille, kuvaus siitä kaikesta, niistä toimista ja niiden seurauksista. Kieliopista on miltei mahdoton poiketa jos muistaa hienostuneet kielelliset monimerkityksisyydet ja vaikeasti, oi niin vaikeasti määriteltävät kompleksisuudet. Tai sitten voi sanoa, minä en ymmärrä mitään mutta näen kyllä. Ostin tänään tyhjää paperia, joka on ajateltava, ei kun kirjoitettava täyteen, olen haavoittuvainen ja epävarma kuin kuka tahansa, tiesittekö että televisiosta tulee hyvää tavaraa ja kirjoista. Planeetat ovat pieniä kun mittakaava on yhden suhde onneen, minä rakastan teitä kaikkia, teitä kaikkia jotka kirjoitatte, minun täytyy ehdottomasti tehdä lista sanoista, kuten kaikki ja täytyy, joita olisi lakattava käyttämästä, täyttämästä tätä.

Liikuttaa kokonaista kansakuntaa, siinä se taas on, kaikki, värikynäpakkauksessa seitsemänkymmentäkaksi erilaista väriä, kaikki omalla tavallaan kauniita ja tarpeellisia asioiden eläinten kasvien ihmisten kuvaamiseen sellaisina kuin ne näkyvät tai sitten vaan värin itsensä ilmaisemiseksi. Jokaisella pitäisi olla joku jonka katseen tuntee huoneen poikki, joku joka kutsuu nimeäsi ja tarkoittaa juuri sinua. Mistä tämäkin nyt tuli mieleen kun piti ajattelemani sitä kuinka sanat esittävät itseään eivät varsinkaan asioita ikään kuin niiden takana, näyttökin on tuossa edessä enkä voi varmasti tietää jatkuuko maailma sen tuolla puolen värillisenä vai mustavalkoisena vaiko ollenkaan. Agricola. Sanat päässä ääninä tarkoittamassa asioita, miltähän ne näyttäisivät paperille jos kynällä piirtäisi.

Äitisi muutti sitten synnyinseudulleen ja Valo asuu lapsuudenkotiasi, olisiko siinä riittävästi omaelämäkerrallista tavaraa runon aineksiksi. Vaan entäs tunnepuoli, se ei näy missään mutta ravisuttaa häkkiäsi, tai kuten isäsi sanoo, oman ahdistuksesi syitä voin vain aavistella koska kansanlaulujen laulajan lailla pidättäydyt ilmoittamasta sydänsurujasi. Kamalan pitkiä ovat sanat, kamalampi selitys sille miksi niissä on niin paljon kaikenlaista matkan varrella kertynyttä painoa ja lastia. Selittää puhelimesta äidillesi kuinka siitä laitteesta jolla televisiota osoitetaan löytyvät niin Deutsche Welle kuin se ranskalainen kanava jossa ihmiset niin hienostuneesti ja loistavasti valaistuina kertovat miten maailmassa käy. Kyllähän se onnistuu, kun asioi riittävästi, mielikuvin, kyselee mitä minkäkin napin päälle on kirjoitettu ja saa siten selville mikä on kunkin tehtävä. Synnyinseutusi on kaukana, vielä kauempana lapsuus, olet raahannut niitä parhaasi mukaan ja tulos alkaa pikku hiljaa näkyä.

6

Sanojen kyky asettua asioiden eteen on toistuva ihme, ei se mitä runous on ollut tai on, vaan mitä sen tulisi olla, niin kuin meille suotu vapaus vasaroida ikkunat puhtaiksi. Mikä oli sinun hyvä työsi tänään, jos lähdemme siitä että uutta sanaa on mahdoton keksiä koska joku on kuitenkin ehtinyt käyttää sitä ennen sinua? Tuo tyhjä tila tuossa kuuluu sekä muodon että sisällön alueelle, se näyttää mitä kirjainten takana on silloin kun sanat on poistettu. Samalla sen tarkoitus on ilmaista jotain, kertoa niistä ideoista ja tunteista joita runoilijat väsymättä ajavat, ja siitä mitä sen jälkeen tapahtui kun hyvän työn idea muuttui aikomuksista seuraamuksiksi. Yö tulee päivän päätteeksi kaikille, ehkä yllätyksenä mutta tasapuolisesti, jos se on niin sanottu hyvä uutinen.

Tarttuu kahvimukiin ja tarttuu ajatukseen, voiko kahvi maistua kuumalta, nainen mausteilta joiden perään mies voisi lähettää laivastoja, muistaakseen ja ymmärtääkseen. Ei ehkä pitäisi pyrkiä historian joukkoon niin höperöllä päätelmällä, nainen on se miltä hän yksilönä tuoksuu erottuakseen massasta juuri ja vain sinulle, pyöritys ja ikuinen vapaapäivä, aurinko ja somasti paikalleen loksahtava yhtälö, huulilta hunajaisen veden lailla valuva proosallinen kappale, korva jota varten on luotu merten pauhu ja tarve kertoa kuinka kaunista on ympärillä ja unelmissa, mitä tapahtuu seuraavaksi ja mitä varten on kuolema. Tällaisilla puheilla ei saavuta mitään, oma sydän hakkaa omaksi ilokseen, kirjaimet täyttävät tehtävänsä tuoksumatta miltään, peittävät näkyvistä, toteuttavat pyytämättä jokaisen toiveesi, senkin joka on jäävä ikävä kyllä vajaaksi.

8

Onko jossain ilmaa jota ei tarvitse koko ajan hengittää. Väri tulee purkista sellaisena kuin se kaadetaan, oletko nähnyt sen tahtovan pois kankaalta. Ryhtyä hyväksi taiteeksi tullakseen halutuksi, kello hyvin, mutkattomat käsitykset siitä kuinka ollaan luolassa ja kuinka tullaan luolasta ulos. Ajalla on hitaat lääkkeet, hurmuri ei välitä aineen sekasotkusta, tainnuttaa on rakkauden kemiaa joka ei kysele, jää haikailemaan perustavia kysymyksiä. Miten voi olla kauniita värejä, joiden tehtävänä ei ole muuta kuin lillua itsessään, imeä lempiväisten katseita, viivalla viivan tarkoitus, johdatella katseen suuntaa raamien sisällä ja siitä muodon ideaa tavoitellen ulos aikuisten maailmaan, jossa hiukkaset lentelevät suista pökerryttävänä huuruina kohti silmää, joka näykkii.

Yhtä hyvin voisi olla lähettämättä kuin lähettää näitä viestejä. Lakattuja huulia ei huomaa kukaan, jos silmät muistuttavat tähdistä tai jos kuun edessä on häikäisevästi muotoillut lasit tai jos kukaan ei muista mihin numeroihin rakkaus päättyi, jos minä vahingoittaa vakavasti sinua ja ympärilläsi olevia ja romantikko päättää olla ihan hissukseen pian sen jälkeen kun romantiikka päättää olla ihan hissukseen pian sen jälkeen kun yksi jos toinenkin sydän päättää pysyä kovana, niin ettei vaan yksikään hän tai minä pudottaisi suojaustaan ja ryhtyisi tuosta vaan onnelliseksi ihan vaan siitä ilosta, että syksyllä on totta kai paremmat runot kuin keväällä, jolla ei kerta kaikkiaan ole mitään sitä luonnottomuutta vastaan, että nyt on se hetki, jolloin joka sana menee sellaisen myllyn läpi, ettei vesi joka siitä myllystä menee läpi tiedä mitä on tai kuvittelee olevansa.

Kuvako tietää miten elämä eletään täydestä sydäimestä, valmiina tositoimiin heti valojen syttyessä, ainoana huolenaan paperinen kuu, väsyneet sukat, valtameren syvyys ja kaikki se mitä olet. Eikö olekin romanttista? Höpönlöpö. Kylläpä onkin harvinaisen viileä luonto, onnettomat taiteet ja rajuakin rajumpi raju teoriaosuus, nuorella kalalla erittäin monokromaattiset uima-altaat ja leikillisesti S. Freudiin päin kääntyneet kylkiviivat. Puuttuu vain, että katsova polvi ottaa värimaailman liikuttavimmat sisällöt annettuna, ikään kuin ne eivät perustuisi fysiikkaan tai biologian tarkoin harkittuihin vaatimuksiin, joilla on kaanoniamonistava merkitys! Runous onneksi on onnen pekka, erehtyväisten kuu, joka loistaankin loistaessaan loistaa loistavasti.

Mitä sitten jos nainen onkin maalattu silmä äänettömässä runossa, tarkemmin sanottuna sen vasemmassa reunassa. Toinen uittaa surunsa unessa, toinen huokaa näkökykyään, ikään kuin hänkään muuta olisi kuin tyhjä muistitikkunsa. Omenaisen puun saa hurmattua kielellä, poikakivi kipittää tyttökiven perässä vaikka ylämäkeen, jos lähtevä tai tuleva viesti on viehkeä nännin tai kallon alueella, siksi juuri olen laittautunut kauniiksi: haluan mennä kauniina kauniin luo. Mutta meidän ei ole syytä väheksyä rakkauden harhoja parantavaa voimaa, olen hullu koska olen rakastunut, vaan en hullu siksi, että pystyn lirkuttamaan sen nöpöläiselleni kuin minkä tahansa kreikkalaisilta periytyvän käsitteen. Hankaavine alkuineen ja soljuvine vokaaleineen sana lisää nautintoon, josta se kertoo: nautin yhtymisestä suussani.

Niin pitkät ja niin intensiiviset tilaratkaisut, keskiviikkojen ympärillä yksin aikaa muttei ainuttakaan valmiutta käsitellä ns. uturajan riippumietteitä tai muita periytyviä kysymyksiä. Mutta aion kirjoittaa omat Pitoni oikaistakseni tämän kaiken. Tässähän ei ole kahta, näkijä on sama kuin se mitä nähdään, hän on aina, aina mielessäni, ei siis ilona enempää kuin minä itsekään olen aina iloksi itselleni, ei siksi että hän on kaunis vaan siksi että hän on enemmän minua kuin itse taidan olla! Kyyhkyjä ovat silmäsi, joo, mutta kuka silloin puhuu, mies vai metafora itse? Mies. Mielestäni mies, sillä vaikka emme rakastaessa muutu yhdeksi ja samaksi vaan uudeksi muuksi, hänen puheessaan toistuvat toisen sisällä vierailemisen kuvat. Sinulla on kukikkaat pöksyt, pian ei niitäkään, älähän vielä. Tämä on varmasti vaikein tehtävä, jonka olen ikinä täyttänyt.

Kerrotaan linnusta, jonka rinnassa hakkaa kaksi sydäntä,
toinen ilon ilmaisullisiin käytäntöihin ja toinen surujen
ulos hengittämiseen.

Pojalleen viestittävä nuori tyttö mustan koiransa kanssa
ei vielä näe kuinka musta hänen koiransa on. Siitä tulee
molemmille yllätys.

Kädet, kämmenet, sormet, muisti, enkelit, huulet, limaisa
eros, katse, ihmetys ja hyväily, naisen ja miehen välinen
vetovoima ja ero.

Hitaat ja vielä hitaammat itsekseen ohjautuvat systeemit,
käsi, sukupuolielin, jopa ruumiiseen liitetty työkalu, kieli
tai kolmas välittäjä.

Pihlaja parilehdykkäinen kukkii runsain kermanvalkoisin
kerrotuin huiskiloin ja on vuodet ympäri sukua omenalle.

Järjetön muisti, lomittaiset kuvat, kuiske, leikkely päässä.
Kuka puhuu hiljaisuuteen polvet, huulet, taivaanrannan?
Sana ympäröi asian ihon lailla, estää sitä vuotamasta yli.
Ei pidä sanoa naista kauniiksi, että halusin vain tehdä näin.
Hullu iho, hyväntuulinen halu ihan älyttömille autuilleen.
Ei tuntisi mies ikävää, jos ei olisi koskaan kuullut ikävästä.
Hän kuvaa, pohtii, kertoo, hän kysyy, pyytää, toivoo.
Rytmikästä matelua kohti valtakuntaa vailla horisonttia.
Vaikka vain yksi on äänessä, hänen äänensä ei ole kaikki.
Näitä huutamalla kutsuttavia hallitsemattomia ihanuuksia.
Aavistus, jolla on jo ennalta taipumus muuttua muistoksi.
Teot kädestä suorana ja mustavalkoisina, puhe toisintona.
Katseesi aivan kuin sormeni olisivat silmät täällä jossakin.
Luovuta, eikä sinun koskaan tarvitse ottaa yhtään mitään.

Lämmitellä sanan sisällä kuin naisessa, ajatukset
nurinpäin päässä, onnellinen hetki matkalla kohti
aina vanhempaa onnea, silmät kiinni kauneudessa
jonka arkisimpia koruja on iho siellä, sieltä, sinne.
Eat, drink, boogie, repeat: toinen elämä rakkautta,
toinen jotain todella hyödyttöä uneksintaa varten.
Mies katsoo eteensä syvyyteen,

Enemmän valoa

Lyhytotsainen kuperkeikkakyyhkynen,
sen voi kuvitella vihaiseksi,
pelokkaaksi, surulliseksi ja iloiseksi,
mutta entä toiveikkaaksi?

Se jos mikä osaa heittää voltin ilmassa,
tuosta vain katsojansa iloksi,
muttei koskaan opi käyttämään lausetta,
jossa ruusu omi punainen.

Eikö se ole vähän niin kuin osallistuisi
taiteelliseen esitykseen
paitsi omalla fyysisellä läsnäolollaan
side silmille sidottuna?

Samaan syssyyn on kai esitettävä kysymys,
voimmeko konsaan sopia siitä,
että ihminen on enempi enkeli kuin eläin,
joksi häntä väärin luullaan.

Entä mitä on jäljellä humaniteetin,
panteistisen jumalahartauden
ja maailmanporvariuden ihanteista,
joita ministeri Goethe ilmensi?

Voimaton on järki ratkomaan ongelmia,
joista sydän kerkeästi viisastuu,
kun etenevät vuodet riisuvat elämästämme
kultaisen nuoruuden illuusiot.

Runoon laitan kuperkeikkakyyhkynen
ja siten olen poikkiteloin
edessänne kunnes tomu muuttunut on

tähdiksi ikuisuuden kuiluihin.

Talvinen tarina

Mikä on tuo taivoamme tummaa seilaava puolikuu,
jota yksinään tuijottaissa sepitämme ummet lammet
kaiken maailman asioista, siis mahdottoman paljon?
Ei ymmärrä, ei tajua, tuota luoja luomaa kummaa.

Ja jos onkin kosmos kylmä, kova ja kaunis kuin synti,
on se myös käsi itse kunkin syömmellä ainut paikka,
jossa saatamme sattua istumaan pöytäimme ääreen
simmut toista tapittain, napit suloisesti kohdakkain.

Siinä sitten lempemme summaa kimpan emmimme
ja yömme määrämittaan korjattua mannaa syömmee
kuin emme paremmasta olisi näemmä kuulleetkaan.

Ihmeellistä hommaa, mokoma ihmisten sommittelu,
katsomalla naista lienee tämänkin meemin nyysinyt.
Kuuta kuuleminen, hyvää läppää. Saanko mennä jo?

Scherzo

Pitäisi taitaa maanviljely ja jumaluusoppi,
kalastus ja vetten päällä kävely.
Ilman halki pääsee tahtomalla lujasti,
mutta rakastaa pitää suin päin ja ristiin rastiin,
niin kuin väri on kiinni sidosaineessa
tai hiekka lasissa. On kaikkea,
uutta ilmaa keuhkoissa ja aukinainen mieli,
joka viehättyy tutkimusmatkoista sinuun,
mitä jos liiteleekin aavikon yllä lohduttamassa
jokaista hiekanjyvää tai kalojen seassa uivaa merta.
Pitäisi nähdä elämänsä puut ja tehdä kasvioppi,
muistaa varjella sieluaan ja kaikkia pienempiä.
Kuu viuhuvat nauruaan pidätellen,
kohtalotar ottaa ilmakylpyjä häpeämättä
ja vailla suurempia kiireitä,
vähän niin kuin runossa, joka tanssii

menuettia riemuisasti itseään varten.

Pitäisi tietää ja pitäisi muistaa,

osata jakaa tuoksunsa, joka katseen tavoin antaa itseään

pyytämättä, ainoana määränään

pysyä ilmassa, kiinni pitämättä.

Sydän pyöräilee, ihoni
palaa.

Muista hengittää, alati
muista.

Puheen kädet, silmäin
sormet.

Ollaan vaan, ei mitään
varten.

Tällä värisevällä hetkellä.
Tällä värisevällä hetkellä.
Tällä värisevällä hetkellä.
Tällä värisevällä hetkellä.
Tällä värisevällä hetkellä.
Tällä värisevällä hetkellä.
Tällä värisevällä hetkellä.
Tällä värisevällä hetkellä.
Tällä värisevällä hetkellä.
Tällä värisevällä hetkellä.

Tavallinen päivä
armosta
taskussa kaikki
avaimet

Ruusu tuikkii
tuulen
ihminen kääntää
uutta

Elokuinen elegia

Pihlaja on aloittanut suremisen,
irtoaako lohtu niin kuin lohkare,
taas yksi hengenveto kerrallaan.

Kesällä ei muista harmaan sävyjä,
uskalla katsoa omaan sisimpäänsä.
Ihminen itkee kun keinot on loppu.

Kaivata, huutaa avuksi, nimetä.
Tuuli on suuri tukahduttava peitto,
sateen sukua ja kiltti sydämelle.

Puhe on ikävästä. Se ei lakkaa.
Tämä ajatusten suloinen virta.
Se ei jätä. Se ei jätä ihan yksin.

Ollaan, ollaan kuvia joita onnelliset katsovat.

Hänet on nähnyt hän
mutta ei häntä
kun hänen näkee hän
näkevän hänet
kun hänet näkee hän.

Valo katseli mielissään,
pelkoa vailla.

Sinä uskalsit nukkua
monet uneni.

Sinua ei näy.
Minä kuulen sinua yhä.

Mitä vaan, mitä kätesi.

Runot kävelevät ihmisiksi.

Katselen kun katselet,
kun katselen kun katselet.

Ei valoa, ei oikein ääntäkään.

Niin kuin putoaisi huomaamatta runon reunalta.

Ei tunneta pimeää,
jossa sinä päätyt,
laulavaa ääntä,
joka olisi toinen.

**Se ei ole kipu, joka koskee, ei käsi, ei toinen, puheen kankaat,
alastomuutesi polvet.**

**Tyhjä käsi on kevyt käsi,
ja valo tahtoo katsella
mitä kuvia on näkemättä.**

**Sinä nostat katseesi ja tuntuu
kuin joku loisi silmilleni kimpun villiorvokkeja.**

**Sinä olet laittanut itsesi
niin kuin metsä marjan**

eikä minun suullani ole päätä.

**Minuutit
viipyvät
tullessaan**

**ikäväkseni
kaikki
lasketaan**

Kuutamoksi voisin ryhtyä,
en koskaan kuuksi.

Pilvet kääntyvät, tie ei loppu,
vaikka sen ajaa kotiin asti.

Täydenkuun suurta punaista
ei sureta yhtään.

Kaipuu se vasta veitikka onkin,
ei suostu näkymään kuvassa.

Tuuli hyppää asioilla,
muisti silmissä
joita ei tiedä ajattelevansa.

Linnut pääsee vähällä,
levittävät unensa
ja aurinko kiertää maan.

Viiden minuutin sonetti

Fantsua ja verkkokalvolla näkyvän maailman
kannalta täysin perusteltua ja mielekästä,
ettei tuo verkkokalvolla näkyvä maailma,
joskus korvan tärykalvoa värisyttävä maailma,

iholla tuntuvasta maailmasta puhumattakaan,
suoralta kädeltä ja loppupeleissä reagoi
mitenkään tai millään näkyvällä tavalla,
iholla tuntuvasta tavasta nyt puhumattakaan,

niihin signaaleihin, sanoisiko tavuvalintoihin,
joihin runoa kirjoittaessaan turvautuu,
etsiessään ilmaisua sille, mitä hatusta
vedettävät sanat itse kukin tarkoittavat sanoa.

Sonettikin, taipuisasta laadustaan huolimatta,
on maailman suhteen välillä ihan, joo, pihatta.

Etsii ihminen sitä mikä hänessä puhuu
päivät lukemalla idealistisia kirjoja
ja illat laulellen ja haaveillen
hyvässä muistissa kaikki
taivaan ja tomun välimailta

Ole aina kuollut Eurydikessä
jotta olisit elävä Orfeuksessa

Etsii ihminen sitä mikä hänessä on
aina uneen ja aina hulluuteen saakka
vailla pelkoa sortumisesta
siihen mikä ei kuulu toteen

Sitten on siis aika
kaikki on hiljaista
vain tähdet välkkyvät
itselleen ja toisilleen

Yöllä ei ole siipiä eikä linnuilla pimeää sydäntä,
aamuun loputtomasti aikaa,
runot täynnä taivaan riemun kaikuja.

Etsiköön ihminen sitä mikä hänessä on,
aina uneen ja aina hulluuteen saakka,
vailla pelkoa sortumisesta
siihen mikä ei kuulu toteen.

Sitten on siis aika,
kaikki on hiljaista,
vain tähdet itselleen
ja toisilleen välkkyvät.

Paluumatkalla maailmasta,
ja nyt muistan.
Sanoja korvasi takana,
ihan toisesta aineesta.

Improvisaatio 2

Tekevät kaunista musiikkia
tähän minun elämäni.
Silloin kun en kuuntele,
tekevät kaunista musiikkia,
puhuvat suomea,
katselen näitä sanoja.

Muistinko mainita tytön?
Minulla sattuu olemaan tämä sydän,
joka on hulluna sanoihin.
Silloin kun en kuuntele,
puhuvat suomea,
tekevät musiikkia.

Katselen sanoja, ihan hullua.
Kirjaimet tiettyssä järjestyksessä,
puhuvat suomea,
tekevät kaunista musiikkia.
En saa tyttöä mielestäni,
tämä on ihan hullua.

Kirjaimet muodostavat suomea,
rakennelmia minun kielestäni.
Silloin kun en kuuntele,
katselen näitä hulluja kirjaimia.
Silloin kun en ajattele,
teen tytölleni musiikkia.

Sisällys

Missä ovat silmänsä hänen	7
Montako hiekkajyvää tarvitaan jotta voimme puhua	8
Sadeaika	9
Kolme hay(na)kua	10
Minä täällä ja tähdet taivaassa	11
Mies kulkee maailmalla	12
Odysseus	13
Mitä on avantgarde?	14
Puissa on jotain	15
Kappas painovoimaa	16
Kesäyössä	17
Kirjaimet	18
Kukaan ei pidä kädestä	19
Silmä ja mieli	20
Kumpi ehtii	21
Tulen kaukaa omasta elämästäni	22
Vaikka monta on tapaa nähdä	23
Toista vastaan rikkoessaan	24
Vielä yksi yö	25
Mikä kukka	26
Tie kuviin	27
Neljä hay(na)kua	28
Leikitse	29
Mitä on, tämä paita	30
Onnen kanssa kotona	31
Mikä kukka 3	32
Pantun	38
Pieni runo partikkeleista	39
Hiljaista	40
Häpeällä on kukkia hameessa	41
Ihmeiden teon voisi aloittaa parantamalla yksinäisiä	42
Leikin päin	43
Kaunokirjoitusta	44
Improvisaatio	45

Kriitikon iltapala	46
Aristoteleella ratsastaminen	47
Runotar pulassa	49
Rakkaudentunnustusimprovisaatio	51
Kuumeista meininkiä	52
Sanakirjaleikki	53
Sanojen hiljaisuus on aliarvioitu	54
<i>Vapaat kädet 1–15</i>	55
Enemmän valoa	70
Talvinen tarina	71
Scherzo	72
Sydän pyöriilee	74
Tällä värisevällä hetkellä	75
Tavallinen päivä	76
Elokuinen elegia	77
Ollaan, ollaan	78
Hänet on nähnyt hän	79
Valo katseli mielissään	80
Mitä vaan	81
Runot kävelevät ihmisiksi	82
Ei tunneta pimeää	83
Se ei ole kipu	84
Tyhjä käsi	85
Sinä nostat katseesi ja tuntuu	86
Sinä olet laittanut itsesi	87
Minuutit	88
Kuutamoksi voisin ryhtyä	89
Tuuli hyppää asioilla	90
Viiden minuutin sonetti	91
Etsii ihminen sitä mikä hänessä puhuu	92
Sitten on siis aika	93
Yöllä ei ole siipiä eikä linnuilla pimeää sydäntä	94
Sitten on siis aika	95
Puun lehdillä lunta	96
Paluumatkalla maailmasta	97
Improvisaatio 2	98

on jo puhe
kaupungista, valosta, ihmisestä,
runosta ja kodista,
naisesta ja kuolemasta, ilman mitään
syiden yhteyttä

Karri Kokon viides kokoelma on kuulas,
kokonainen ja rento, ja viimeistelee
hänen komean paluunsa uuden suoma-
laisen runon eturiviin. Vapaat kädet
kysyy ja vastaa, "mitä puheesta tulee
ajatella, ajattelusta puhua", kun "aika
on meille lempeä, eikä kielellä ole pitkä
matka minnekään".

Karri Kokon (s. 1955) aiemmat teokset
ovat Uno Boy (1982), Varjofinlandia
(2005), Beecasily (2005) ja Ilmaisni
asiani (2006), ja hän blogaa osoitteessa
www.karrikokko.blogspot.com.

ISBN 978-952-460-063-1
LK 83.2
Karri Iris Tomaszewski